

LA TUIES

—Ja ha vist, eh, donya Amèlia? Set, n'ha ballat la Lluïseta, set!
—Seguits??!!...
—No: entre dos parts.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda.

COMO SE PIERDE DE VISTA EL MAS ACTIVO SABLISTA

Un suscriptor nuestro, que es socio de la Casa del Pueblo y baila el camel trot cuando no sabe en qué entretenerse, ha descubierto un procedimiento especial para casarse los sablistas de encima. Como tiene la mar cuando se le presenta uno le acoge más bellamente que Luengo cuando sabe que le vas a publicar una gacetilla, le hace pasar a su despacho y cuando el hombre ya ha desplegado su línea de ataque, le suelta este discurso:

—Mire usted, amigo. Ya sabe que soy un hombre más desprendido que las muelas de un anciano o los senos de una cocotte averiada. Pero, en este momento no tengo encima ni una gorda. Pase usted mañana y le atenderé con el mayor gusto... —No faltaría más...

El sablista se queda satisfecho y convencido.

—Pero — sigue diciendo nuestro amigo — como tengo muchos conocidos que me vienen a pedir pafias, hemos de hacer una combina para que cuando usted llame sepa quién es. Coge usted el llamador y da tres golpes.

Y, claro, cuando al día siguiente oye tres golpes, hace salir a la raspa, que es muy revenida, encargándole diga al visitante que no está... Y de esta manera logra sacarse de encima a todos los que le piden pafias.

Como ven nuestros lectores, el procedimiento no puede ser más ingenioso y nosotros vamos a adoptarlo en seguida pa-

ra desprendernos de nuestros distinguidos y numerosos acreedores.

SE HAN CORRIDO LOS PUNTOS DE "LA MEDIA"

Anoche, en el bar "La Media", sito en la calle de Descuernaebuey, pasó una de crespas. Estaban unos cuantos amigos jugando al mús, cuando llegaron unas cuantas chicas alegres que buscaban distracción y empezaron a bromearles. Se suspendió la partida, los puntos hicieron traer vino y cuando estuvieron convenientemente curdas se las llevaron a casa Verdura, de donde salieron a primeras horas de la madrugada. Según nuestras noticias, todos los puntos de "La Media" se corrieron. Lo celebramos infinito.

ACONTECIMIENTO CINEMATOGRAFICO

La "Yot Flick Films Corporation", de los Angeles de Arriba, ha descubierto un nuevo astro cinematográfico, al lado del cual, según parece, Novarro, Talmadge y O'Brien parecerían una zapatilla moruna. El nuevo actor de la pantalla muda, que diría Pico, se llama Rafael Acero. No dudamos que su presentación será un exitazo, porque las cintas de Acero han tenido siempre gran aceptación.

UN AUTOR NOVEL

Hemos recibido, ele-

gantemente encuadernado con piel de mico, que es encuadernación de circunstancias, un libro original de don Anacleto Hucho, titulado "La cura del doctor Voronoff y el incremento de las carreras a pie cojo". Auguramos un éxito al novel Hucho.

POR UNAS ACCIONES

Esta mañana, en la calle de Llásticos, se armó un merdero de aquello más gordo, que estuvo a punto de acabar peor que una sesión de Ayuntamiento del antiguo régimen.

Según nos explicó Carvajal, de "El Gráfico", que es un hombre que se entera de todo, los hechos se desarrollaron en la siguiente forma:

Entre diez y doce de la mañana — no se puede ser más preciso — pasaba

una mujer más gorda que Ulled el grande y más fea que Marcelino, cuando un individuo que estaba sentado en un banco, la hizo un gesto al que es muy aficionado nuestro gran internacional Samitier.

La mujer, indignada por las acciones del banco, fué presa de un desmayo y cayó al suelo enseñando la fe de bautismo. Al ver lo que pasaba, acudieron varios transeuntes y vecinos, un suscriptor de "El Progreso" dos socios de "La Liga Vegetariana" y un pariente próximo de Isart Bula, que recogieron a la mujer y la llevaron a la casa de socorro, donde fué convenientemente asistida.

El hombre del banco se dió a la fuga, sin ser descubierto, y la mujer se fué luego a contar lo ocurrido a las vecinas, que, con tan fausto motivo, se olvidaron de raspar los pantalones de sus respectivos esposos.

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE — **ESPANYOL**

COMPANYIA

SANTPERE - BERGES

Totes les tardes, a les cinc, un divertit vodevil

Nits: L'èxit de l'Amichatis: "LA DONA DE LA VIDA"

MOULIN ROUGE

Calle Vila y Vilá, 93 y 95
Music-hall de las caras bonitas
Nueva dirección

VARIETES - ATRACCIONES
REVISTAS - VODEVILS
SKEETS

50 bellas artistas, 50
50 hermosas tanguistas, 50
El mejor programa de Barna.

FOLIES BERGERE

Music-hall de les grans novetats

Nova Empresa - Direcció artística: Josep Arnau

TROUPE CHATAM
MARUJITA PALES
EMILIA DOMINGO

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL

Asalto, 194 - Tel. 2458 A
Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS
Tarde: A las tres y media
Noche: A las 9 y media
Escogido programa del género frívolo
80 esculturales rumbistas, 80
50 atrayentes artistas, 50

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Quan en C.l.m es va sentir ja a to, es va apropar encara més a la seva companya de "grimègia" i li digué:

—Amb el teu permís...

I deu minuts més tard, com que la noia, que pel que es veu, prenia en aquell acte un paper purament passiu, li va preguntar si en tenia per gaire estona, ell li respongué molt seriós:

—Aviat... aviat... Però, tu primer, no mancaria més!

L'home cerimoniós

SI vostès són assidus concurrents dels pocs llocs de nit que l'austeritat del règim ens ha deixat oberts, coneixeran, segurament, encara que no-més sigui de nom, a en P.p.t. C.l.m. Es el xicot més correcte, més ben educat i més atent que corre per aquests móns de la "grimègia".

En C.l.m, és aquell de qui la Carmela, del "Lyon", afirmava que, quan la portava a can Verdura i havia satisfet amb ella els seus eròtics desitjos, li deia invariablement "Moltes mercès, senyoreta!" D'anècdotes com aquestes en sentireu cada dia, o millor dit, cada vespre. Però la que ens va explicar la nit de Reis a l'"Edén", és una veritable perla i no pot mancar al collar de xafareries que reproduim amb aquella santa persistència en aquesta secció.

Una nit en C.l.m va conquistar una tanguista que feia molt soroll al "Royal". Anaren a casa seva mateix, perquè la noia no volia donar quartos a guanyar a cap empresa. Es despullaren, es ficaren al llit i començà la lletania de petons, abraçades, sospirs, xiscles, etc., etc.

Bon obsequi

EL nostre amic Batlló, corredor de conserves, va anar diumenge passat a Sant Andreu, on té uns amics carnissers que l'aprecien molt. Tenen bastants quartets i es donen molt bona vida. La taula del mercat els hi ha deixat bons beneficis que els hi permetran, quan les seves filles es casin, dotar-les esplèndidament.

Són tres: la Carme, que té vint-i-dos anys; l'Agneta, que en té divuit, i la Roser, que en té dotze.

La Carme ja és bonica, però està un xic massa revinguda. En canvi, l'Agneta, és una encisadora poncella, d'allò més fi i xamós que corre per Sant Andreu.

En Batlló, quan va arribar a casa dels seus amics, va ésser rebut amb tots els honors. El van convidar a dinar i quedaren que després baixarien a Barcelona per anar a teatre.

—Miri — li va dir el pare — el que és per vianda, no es queixarà. Tenim una vedella sencera. Triï vostè mateix el tall que més li agradi i li farem coure de seguida...

—Oh! Moltes mercès... No es preocupin, que tot és bo — va fer en Batlló, somrient.

—No, home, no! Digui!

I en Batlló, corrido com tots els del seu ram es va quedar mirant el carnisser i, llambregant en- sems l'espantat Agneta, digué:

—A mí, el que més m'agradaria és el tall de la mitjana...

L'Hortolà de Sant Boi

l'exacta veritat — ens deia l'altre dia — us vaig a contar un cas que li va ocórrer, no fa gaire temps, a un amic meu que resideix a Nova York. Figureu-vos que es va casar amb una noia jove i maca, que, com és natural, al cap de poc temps l'enredava com un xinès. Ell que la deixa, es divorcia i es casa amb una vella, més lletja que un pecat. I el mateix. L'home ja es donava als dimonis. Un dia, se'n va a veure una funció de circ i veu una dona sense cames ni braços. "Aquesta et convé!", va pensar. Es divorcia altre cop i es casa amb la "dona-tronc", com li deien al circ. I al cap de dos mesos s'assabenta de què la seva tercera muller se n'anava cada tarda a una casa de cites de preu on li fregia amb aquella constància!

—Però — vàrem interrompre nosaltres — com s'ho feia per fugir de casa aquella dona sense cames ni braços?

—Molt senzillament—respongué el nostre amic.— El correu, als Estats Units, està molt perfeccionat i la dona, per arribar a "puesto", es feia enviar per paquet postal!

Van Tresca

CONSEQUÈNCIES D'UN DIUMENGE

DILLUNS passat, quan va arribar al taller de capses de cartó on treballa, les seves companyes així que la veieren, començaren a mirar-la maliciosament.

—De què rieu, bojotes? — va preguntar la Carolina.

—De què vols que riem? — li va respondre la més atrevida —. De tu!

—Per què?

—Que no has vist aquesta taca que tens a la faldilla?

La Carolina va mirar i, sense donar-hi importància, contestà:

—Ah, si! Es de les pastes d'enganxar paper.

—Vols dir que sí?

—Es clar!

—Doncs, noia — digué llavors una de les treballadores més burletes —. Dispensa. Nosaltres ens havíem cregut que era de cine...

Kar Panta

ELS AVANTATGES DEL CORREU

EN Ricard, el nostre amic Ricard, és l'home més pessimista que hem conegut per lo que fa referència a les senyores. Ell creu que no n'hi ha ni una de conforme i que la que no enreda al marit, a l'amant o al promès, és per por, per manca d'ocasió o per allò del què diran, però, mai per amor o per virtut.

—Perquè us convenceu que el que jo dic és

—Consti que m'has enganyat. Tu m'havies promès que et casaries amb mi.

—Bé, si, ja ens anirem casant de mica en mica, dona.

—Cregui, Lluïsa, que sento un gran plaer cada vegada que ballo amb vostè.

—Bé prou que ho noto, Rafel, bé prou que ho noto!

LA CARMETA I LES BOTINES

LA Carmeta és una noia fresca com... ni sé què diga!
 Veureu: tan li fa ensenyar-vos les orelles com la cama.

No anem més lluny: l'altre dia, al entrar dins de l'escala, li vaig dir —: Què vol la reina?
 I em contestà —: Una botina!

Jo, amatent per contentar-la, li vaig dar sens dilacions, i ella exclamà contemplant-la:
 —Ai, ai! I on són els cordons?

—Les botines — li vaig dir— no es corden; s'aguanten soles.
 —No ho crec pas! Sense cordons no n'he vist mai, de botines!

—T'equivoques: són sabates, el què tu vols dir, bufona.
 —Ai, noi, no ho sé com se'n diu, però es fican aquí: a la cama!

—Veus? Així ja ens entendrem!
 Tu què vols?

—Una sabata!

—Doncs, no en parlem més: aquesta, és per la teva cameta.

El Poeta Camperol

UN FRESC

HO era, i en grau màxim, en Japet, el mosso del Mas Gran, del poble de Navàs. Com que treballava al Mas des de petit i tothom el coneixia de temps, feia el que li donava la gana i per la mateixa franquesa que tenien amb ell, els amos no gosaven mai a renyar-lo.

Era a l'hivern, i l'Antoni, propietari de la finca, estava d'allò més disgustat, perquè feia tres mesos que havia venut una partida de vi a uns marxants de Barcelona i no li enviaven els diners, malgrat haver-los-hi promès un sens fi de vegades.

—Mira, Japet — li va dir un dia l'Antoni — com que aquella gent de Barcelona no m'envien els calers i jo no estic per romanços. Demà agafarem la tartana, m'acompanyaràs a l'estació, pujaré al tren i cap a ciutat s'ha dit. No estic perquè em preguin el pel ni se'm refin. Tu te'n tornaràs cap aquí, i, mentre jo sigui fora, que no crec que sigui qüestió de més de dos dies, procura que tot vagi bé, i no siguis tan abandonat com quan jo hi sóc... Què rediable! Un cop que jo falto al mas, ja et pots sentir un xiquet més treballador...

En Japet va dir que sí al seu amo, que estés tranquil que ell ja es cuidaria de tot i que no tingués cap pressa per tornar de ciutat...

L'endemà, tal com havien quedat, agafaren la tartana i se'n anaren cap a l'estació. L'Antoni prengué bitllet per Barcelona, muntà en el comboi i en Japet se'n va anar altre cop al mas.

La muller de l'Antoni es deia Roser, i era una dona morena, ben plantada, d'ulls negres i grossos que lluien sempre amb una inextingible flama de mal satisfeta luxúria... Quan el Japet va arribar al mas, la mestressa ja l'esperava a la porta.

—I doncs, Japet — li va dir — ja heu acompanyat l'Antoni a l'Estació

—Sí, mestressa.

—I voleu dir que és de debò que va per cobrar aquests diners del vi? No haurà estat això un pretext per anar-se'n amb alguna bagassa dels barris baixos? Ai, Japet! Creieu que el meu marit em té cada dia de més malhumor!

El Japet era un fresc, com ja hem dit, però de tonto, no en tenia res. Va veure que aquell era un moment propici per emprendre la conquesta de la mestressa i, amb un somriure hipòcrita, respongué:

—Això si que no li sabria dir, mestressa. Ja sap que l'amo, amb mi, és molt poc expansiu...

—Sembla mentida, Déu meu! Tenen tan poc cervell els homes.

—Ja teniu raó, ja, de queixar-vos, mestressa! Amb lo bonica que sou, mala negada!

—Veritat que si, Japet?

—Amb aquests pits! Aquesta cara! Aquestes cuixes!... Perquè tot això deu ésser natural, veritat, mestressa?

—I ara! Toqueu!

El Japet va tocar aquell bé de Déu de palpissos i de mica en mica va anar tombant a la mestressa damunt d'uns sacs de segó que hi havia al porxo.

Fins al moment culminant, la Roser no va donar-se compte del caire que prenien les coses.

—Déu meu! — va exclamar de prompte —. Si l'Antoni tornés!

El Japet, en sentir allò, va somriure i, amb la frescura que el caracteritzava, respongué:

—Si... No faria gaire mal paper, no... però consti que em trobaria treballant de valent!

Els hi faig mercè del que va ésser la resta de la conversa, perquè s'enredaria massa la troça i cal ésser prudents. El cert és que, mitja hora més tard, el Japet ocupava, al llit conjugal, el lloc just i precís que pertocava a l'amo...

B. Orrango

EL RETRAT DEL NOU RIC

UN senyor, que amb això de la puja de les subsistències s'ha fet milionari en poc temps, va anar a veure un pintor de fama i li encarregà el seu retrat.

Feren preu, amb el consegüent regateig del nou ric, que es pensava que allò era comprar un vago de ciurons, i, al cap de pocs dies va començar el treball.

Quan ja feia una setmana que el nou ric posava davant de l'artista, aquell va dir-li:

—Què trigarà gaire a pintar-me la corbata?

—La corbata? — contestà el pintor tot sorprès —. Per què?

—Perquè el dia que me l'hagi de pintar, em posaré l'agulla de brillants...

Van Tresca

NO VAL A BADAR

A l'establiment de modes "La Química" tenen muntat taller de confeccions. L'amo, que és un home molt ordenat, fa portar la comptabilitat molt rigorosament, perquè diu que això és la base de tota bona casa. Quan el magatzem trameta una peça de roba, un cabdell de fil, un tros de cinta, el dependent anota la tramesa en un petit carnet que té cada oficiala. Aquesta posa el conforme en un volantet i així no hi han equivocacions possibles.

No hi ha equivocacions, naturalment, si els dependents, que tot el dia estan a darrera les noies — i fins al davant — no es descuiden de fer alguna anotació. Això va passar l'altre dia, en fer el balanç. Hi havia una peça de tissú que no es trobava enlloc.

Per fi, després de molt regirar, l'encarregat es va recordar que aquella peça havia estat tramesa a la Lluïsa, una fadrina d'allò més trempada, per fer un vestit.

Per tranquil·litzar l'amo, que ja estava nerviós, l'encarregat va anar de seguida a dir-li que ja s'havia aclarit l'assumpte.

—Res — va dir — tot ha estat una badada d'En Borrell. L'altre dia, al donar-li la peça, es va oblidar d'apuntar-la a la matriu de la Lluïsa, i ara, mentres nosaltres la buscavem com uns baus, ella la tenia entre cames.

Von Bent

—Ara no em recordo si al sortir de casa portava el "lunar" a la dreta o a l'esquerra!

Baix... baixot...

Les belles anècdotes

EL CAU I LA FURA

Rondalla popular francesa

IVIA prop de Sevres una formosa camperola que duia per nom Agnès i era fresca i torbadora com una poma camosina penjant d'un arbre al peu d'un camí.

A Sevres, la diminuta vila entre París i Versailles, ja és sabut que les noies sempre s'han distingit per la seva picardia.

L'ambient les perd. I el pas lent de les carrosses, amb les cortines baixes i la remor de petons, sembla deixar en les seves pupil·les estàtiques, com un lastre de sensualitat que els hi fa pessigolles entre cames i els fa recordar que sota el faldellí, les dames a voltes hi porten les claus del palau del rei.

Una tarda d'agost, una d'aquelles tardes que el sol sembla una brasa de foc, Agnès, la formosa i garrida camperola, es topà en un corriol amb l'hereu de Mas Quesnoy. Era aquest un galant minyó colrat per les sovellades i çapat com un roure.

—On vas, hereu?

—Poc ho sé. Espero que mimvi un xic la xafogor per ajençar una miqueta aquestes vores.

—Jo també cercava una ombra perquè he d'anar a vila i fa massa calor.

—Si vols, darrera aquell paller hi estarem a pleret...

Poc li costà a l'hereu Quesnoy de convèncer a la camperola i ben acostadets i parlant baix que no se'ls hauria sentit a dues passes, anaren vers el paller.

—Ajaçat ací, Agnès, que tindràs pas calor.

Ella s'ajaçà, i l'hereu s'estirà bocaterrossa davant d'ella.

La xafogor no minvava pas. Els dos bordegasos sentien els pòmuls encesos. Els ulls els hi brillaven com espurnes. L'Agnès i l'hereu Quesnoy, respiraven fort; com si s'ofeguessin.

De sopte, l'hereu es quedà mirant fixament a l'Agnès.

—Escolta — li digué — què hi feies ahir, cap al tard, al porxo, amb el mitjancer de cân Marui?

—Res: parlàvem — contestà ella, envermellida.

—Parlaveu?

—Si...

—Qualsevol s'hauria cregut un altra cosa.

—Doncs, parlàvem i res més.

—I... per parlar, calia que et fiqués les mans per sota la faldilla?

—Oh, en facis pas malsaveranys d'això. Són costums que un té, saps?

—Ja, ja... si... costums... I com apretava el remaleït quan et va clavar contra la roda del carro!

—Si... ell deia que tenia més força que jo...

—De bò, de bo?

—Com t'ho dic, hereu.

—Es que jo també en tinc més que tu, de força!

—Això és bo per dir.

—I per fer.

La mossa mostrava al minyó un garrot de pan-torrilles que prompte li féu perdre els estreps i, sense gaires paraules, s'entengueren.

Gemecs, sospirs, petons...

* * *

Un dia, la formosa camperola, es presentà al rector.

—Senyor — li digué tota plorosa — vinc a vós perquè em feu justícia. He estat forçada sota un paller, per l'hereu de Mas Quesnoy.

El rector feu comparèixer el sàtir per a jutjar-lo.

—Es cert, hereu, que has forçat a aquesta mossa?

El xicot es tornà vermell com una magrana.

—Respon; és cert?

—Senyor rector — féu el minyó — l'he gosada, però ella, la truja, en té bona part de culpa!

—Ho cregueu pas, senyor rector! Em va forçar i cal que em maridi. Es un boc, cregueu, és un boc!

—Es pas cert ço que diu aquesta barjaula! — exclamà l'hereu —. Es ella, ella, qui va ficar la fura al cau, acompanyant-li encara amb la mà, i eixerrancant ben bé les cuixes, perquè hi entrés ben rabenta!

—Mireu que és bèstia aqueix xicot! Com que l'animalot furgava, furgava al llombrigo, bé calia ensenyar-li el cau per on havien sempre entrat les altres fures!... Veritat, senyor rector?

LAURA BRUNET

GRANDIOS EXIT

AVENTURAS GALANTES DE LA POMPADOUR

PRIMER VOLUM COMPLET

Il·lustracions de MESTRE

Kiosks i llibreries

— 4 Pessetes

—Jo no sé què ho farà, però tots els senyorets s'equivoquen de quarto la primera nit de servir-los.

MATARONINA

A la riallera ciutat de Mataró hi ha un bordegàs, que ja té més de catorze anys, al que no hi ha manera de fer-lo anar a estudi, ni posar-lo a treballar. Es passa tot el dia pel camp, d'un hort a l'altre, i com que una dona li fa menjar pa amb tomàquet, l'altra li dóna un trago de vi, l'altra una poma, el xicot es dóna la gran vida, sense altra molèstia que ajudar-les una mica a regar els camps o a fer altres feines.

Les pageses estan molt contentes d'ell, i totes se'l disputen com una joia. I és que les males truges s'aprofiten de la seva joventut i inexperiència i me li fan fer mil marraneries. Se n'ha empasades de figues de les pageses el bordegàs, com a premi als seus serveis agrícols!...

La setmana passada vaig haver d'anar a casa seva, i, en preguntar per ell, sa mare em va dir que era fora.

—I, on ha anat? — vaig dir-li.

—Si, miri: on vol que vagi! On va sempre! Tot el dia se'l passa regant les patates de les veïnes!

Von Bent

UN TROS DE PA

EN Quim és l'home més tranquil que es passeja per Barcelona.

Té una querida que li costa bastants diners i a la que deixa anar a tot arreu on li plau, tan si surt sola com acompanyada. "Si em vol endar — deu pensar l'home — ho farà de la mateixa manera." El cas és que sempre se la veu pels cinemes, tes, teatres, concerts...

Ell, durant el dia, té molta feina amb el seu negoci de màquines d'omplir els forats de formatge de gruiera, i, per consegüent, no va a veure-la fins després de sopar.

L'altre dia la Cristina, una amiga de la querida d'en Quim, va dir a aquesta:

—Es molt bon xicot el teu amic! Et deixa fer el que vols!

—Si, noia, i n'estic molt contenta.

—La veritat és que en Quim és un tros de pa.

—Bé... Un tros de pa — objectà la xicota —. Un tros de pa... amb hotifarra!

Tit Hella

ERA MASSA GRAN

AL poble de Tallgròs hi havia una masovera que tenia una filla anomenada Roseta a qui coneixien tots els xicots d'aquella contrada. Tenia vint-i-dos anys i era molt esbojarrada. A vegades, se n'anava del mas dient que havia d'anar a cercar herba per als conills, o carbó, o qualsevol altra cosa, i trigava dos o tres hores, amb gran disgust de sa mare i enorme satisfacció de la jovenalla mascle del poble. Perquè la Roser no tenia un no per ningú. La gene-

—De manera que està malalta i no sap el què li fa mal?

—Oh, jo em pensava que vostès, els metges es cuidaven de buscar-ho.

rositat seva era tan gran, que es donava per res. Ah! Si els pallers del poble haguessin pogut enraonar!

Un matí la va fer massa grossa. Va sortir a les set i no se la va tornar a veure fins a les dotze. Allò ja era un xic massa! Quan va tornar, la masovera va renyar-la.

—Això no pot ésser! — li va dir —. Cinc hores fora de casa, ja no es pot tolerar! Això no ho fa cap noia honrada!

—Però, mama, si és que m'he entretingut parlant amb l'hereu Pons!

—Parlant? Parlant? — respongué la mare —. Si les palles parlessin ja et desmentirien, ja!

En sentir això, la Roser va fer un moviment, mig d'indignació, mig de fàstig.

—Les palles? — respongué —. No sé pas que s'ha pensat, vostè! Que no ho veu que ja sóc massa gran per conformar-me amb aquestes coses?

Quim Hett

—Cregui, Enriquet, que sentint-lo, el cor se m'aixampla.

—Com a mi! Com a mi!

—I ara!

LA PREDESTINADA

ESTAVEM, aquella nit, al menjador de cà la senyora Quima, una dama que explotava un negoci de molt moviment, en el que hi tenien part, força important, sis nebodes seves, maques, joves i bastant complaentes.

Encara que féiem poc "gasto", com que cada nit hi anàvem i féiem d'allò més tabola, tothom ens apreciava. Les nenes, creient que tal volta les fariem algun dia heroïnes d'una tragicomèdia realista, ens contaven llurs intimitats, algunes vegades interessants en extrem.

Un vespre se'ns va acudir preguntar-los-hi com havia estat que fessin aquella vida. Cada una va contar la seva auca. L'una havia estat raspa, el seu xicot l'havia esbotzada i ella, en veure's abandonada i sense ganes de treballar, havia anat a raure en el vici; l'altra tenia una història més sentimental. Era òrfena i un parent seu llunyà, vell i lúbric, l'havia seduïda... Per fi, va tocar el torn

a la Carme, una andalusa que parlava amb un "deje" tot particular...

—"Yo — va dir — soy lo que soy por fatalidad... Estaba predestinada..."

—Per què? — vàrem preguntar a cor.

—"Porque cuando mamá e stava en cinta de mí, tuvo un dezero de tener un "renard" o zea una piel de zorra..."

El Florero Audaç

GREU PERJUDICI

L'altra tarda, anant pel carrer de Barbarà, una noia que no tenia més de quinze anys, va tenir la desgràcia — com diuen el "partes" de la comandància — de relliscar amb una pell de plàtan i caure de panxa enlaire, mostrant un panorama d'allò més bufó. Això dels plàtans, ja està demostrat que és una cosa molt perillosa i que té greus conseqüències.

"Varios transeuntes y vecinos" — això també és dels "partes" de successos — van recollir de terra la nena, que s'havia fet una pelada en cert lloc molt carnós, molt rodó i molt propici a les pessigolles en tramvia o en dia de processó de Corpus, i la van dur, plorant com una Magdalena, cap a la Casa de Socors.

El metge va examinar-li i aviat es donà compte de què no s'havia fet quasi mal.

—No ploris maca — li deia — que no t'has fet quasi res...

—Oh, prou! — repetia la gentil criatura —. I precisament en dissabte!

Ningú dels presents no va comprendre perquè la noia es lamentava d'haver-se fet mal en dissabte. El facultatiu es va posar a riure.

—Què més té en dissabte que en dilluns? — va preguntar.

—Ja ho crec que té més! — insistí ploriquejant la nena —. Hagués d'anar demà amb el promés a Les Planes, com jo, ja m'ho sabria dir! Vegi com ho faré, amb el mal que m'he fet per ajassar-me damunt de l'herba!

Bur Letta

GROS AVANTATGE

UNA meuca de preu demana a la portera quan val el pis que hi ha per llogar.

—Quaranta cinc duros, senyora.

—Caram! Si que és car! Quantes habitacions té?

—Amb la sala, tres...

La portera calla un moment i, després, afegeix:

—Sembla car, però, tingui en compte que hi ha termo-sifon i que a la cambra de baný hi ha "guitarra"... Això vol dir que vostè podrà treballar tota la nit sense molèsties...

Ka Pritxet

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacris de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL MOTIU D'UNA RUPTURA

TOTS ho donàvem per fet: el senyor Bascompte, el nostre simpàtic i jove caixer acabaria malament amb la Lluïsa, la xiroia mecanògrafa, o millor dit, acabaria d'allò més bé, portant-la a qualsevol fonda de mala anomenada. Ell la conxivava feia la mar de temps i tots esperàvem que la caiguda tindria lloc un dissabte a la tarda, ja que el senyor Bascompte, casat i amb tres criatures, reservava tot el diumenge per la família:

Erem a fi d'any i amb el balanç teníem la mar de feina. Va arribar el dissabte i tots tremolàvem, tement que ens tocava pensar tot el dia. Però el senyor Bascompte, que era molt trempat, quan va tocar la una ens va dir que no calia que hi anèssim, que ell ja acabaria la feina que quedava i que no volia que ens sacrificuéssim.

—Vostè, senyoreta Lluïsa — va dir a la mecanògrafa — se'n deu anar al cinema aquesta tarda, veritat?

—Oh, no...

—Que li faria res venir una estoneta, després de dinar, per fer uns estats a màquina?

—No, senyor... Amb molt de gust!

Tots vàrem picar-nos l'ullet l'un a l'altre, com dient: "Això ja està cuit!", i ens en vàrem anar, qui més qui menys, pensant, amb certa enveja, la tarda deliciosa que passaria l'astut senyor Bascompte.

Però les coses van anar, segons ell mateix va contar-nos, d'una manera molt diferent. Quan el senyor Bascompte li va començar a buscar les pessigolles, ella li va dir amb tota tranquil·litat que no hi tenia cap inconvenient, però que li havia de donar cinc centes pessetes per comprar-se un anell. I com que el senyor Bascompte no era ric, ni ximple, va contestar a la Lluïsa que es posés tranquil·la i que es fes retratar, perquè no estava per pagar tan bé.

El dilluns, tothom es va acostar al caixer a demanar-li noves de l'aventura.

—Com va anar, la Lluïsa? — li van preguntar.

—Oh! Res! La vaig deixar córrer!

—Per impossible?

—No, nois — digué llavors rient el nostre caixer.

—Per massa fàcil!

Bur Letta

EL CASAMENT

J A n'era, ja, de bonica, la Margarida! Sinó perquè havia donat més que enraonar que el descans dominical de la Premsa, hauria estat una noia perfecta. Però, què li voleu fer quan una noia se sap de memòria totes les cambres de l'immortal i pintoresc "Xalet"? Res, deixar-la que vagi fent i aprofitar-se si l'ocasió es presenta.

Anava a ballar a la celebèrrima "Esquerra de l'Eixampla" on era l'admiració dels corridos, l'enveja de les balladores i l'escàndol de les mamàs morigerades, que encara en queden moltes per aquella casa.

Entre els assistents al ball, aviat n'hi va haver un que va començar-s'hi a engrescar, però d'una manera mesurada, perquè era un xicot molt viu i que s'hauria guardat molt bé de fer una ximpleria.

Cada diumenge, ell no la deixava un moment, l'obsequiava, la feia ballar, li comprava dolços... però la declaració d'amor, tan esperada per part d'ella, no venia.

Un vespre que no hi havia gaire gent, tot gira-

voltant un "shimmy", la xicota es va decidir a dir-li:

—Però, escolti: vostè sempre diu que jo li agrado tant, que sóc tan maca, que sóc tan elegant, que jo el faria feliç... Per què no es casa amb mi? Cregui que, per la meua part, no hi trobaria cap obstacle...

I ell, que com ja hem dit, era la mar d'espavilat, va respondre, ràpid com un tret:

—Això és el mal, senyoreta, això és el mal...

Tit Hella

UN HOME PRACTIC

L'Albert havia viscut tota la vida a matadegolla amb la seva sogra i amb la seva cunyada. Que per naps, que per cols, que per xirivies... Calculin, doncs, quina va ésser la sorpresa de tots nosaltres quan, en quedar-se vidu, vàrem assabentar-nos que es casava amb la germana de la difunta!

—Però, Albert! — li vàrem dir —. Com és possible que hagis fet aquesta ximpleria? Una dona amb qui sempre et barallaves, i que segons ens deies, tenia tots els defectes...?

—Es veritat, és veritat... Però, almenys, amb ella tindrè un avantatge: m'estalviaré haver de conèixer una sogra nova!

Sis Tellet

ELS GOSSETS DE LA SENYORA PONA

TOTHOM, entre la gent del barri, coneixia els tres gossets de la senyora Pona. Eren blancs, menuts i enjogassats com una modisteta que va a ballar al "Turó" i viuen més regalats que una querida de preu. La senyora Pona, que era soltera, lletja i antipàtica a més no poder, no tenia altre afecte que aquelles bestioles.

Una tarda hi vaig haver d'anar, per pagar-li els rebuts d'una casa de la qual n'era propietària i jo n'hi cobrava els lloguers.

—Què ben ensenyats els té, aquests gossets! — li vaig dir en veure les moltes festes que li feien.

—Ja ho pot ben dir, ja! — em respongué —. Miri: em pugem a damunt, em fan quatre festes i, després, em baixen de seguida...

B. Orrango

PER NO SABER ANGLES

EL porter de casa els marquesos de Rocabruna era molt bon home, molt franc i molt treballador, però, tenia un defecte. No hi havia manera de fer-li pronunciar els noms estrangers tal com manen les regles pertinents. Pronun-

ciava "hall", "chaufeur", "soirée" i altres coses per l'estil, i això, la senyora marquesa, que era una dama molt tocada i posada, no ho podia suportar.

Una tarda, la senyora va cridar-lo i l'home trigà més de deu minuts a comparèixer davant d'ella.

—On ereu? — va preguntar la noble senyora—. Us he trucat fa un quart.

—Que em dispensi la senyora — contestà el bon servidor — però m'havia entretingut amb la minyona fregant l'"hall".

El pobre porter no ha comprès encara per què la marquesa de Rocabruna, indignada per aquella manca de respecte, el va treure al carrer de punta en blanc...

Ros Quitlla

LA NOIA INDECISA

SENTIT a la plaça del Ninot, entre dues noies que estan comprant la teca:

—Què tal, el Manelet?

—Bé, trempat...

—I què, ja aneu per un altre, segons veig, oi?

—Si... noia... Pel juny tindrem bateig, si Déu vol i no hi ha destorb...

—Van cinc, amb aquest, oi?

—Justos. Aviat haurem de pensar amb la mitja dotzena...

—I, per què no us caseu d'una vegada? Estaria més bé...

—Si... No t'ho negaré, però, què vols que et digui: el Manelet és un bon noi, molt treballador, molt carinyós, però no m'acaba d'entrar...

Kar Trons

UN QUE NO S'EQUIVOCAVA

L'Angel, del gremi dels vetes i fils, tenia una querideta de quaranta naps al mes. Era una modisteta del carer de Casanova que a estones treballava en roba blanca, bastant bufona i joveneta.

Encara que li resultés barata, i que no fos gens despreciable, un dia, no sabem per què, la parella va renyir.

El diumenge següent, un amic de l'Angel va trobar-lo passejant-se per la plaça de Catalunya i es va sorprendre de veure'l sol.

—I la teua amigueta? — li va preguntar.

—Ja no hi tinc res que veure! — respongué tot empipat l'Angel.

—Ah! — exclamà l'amic —. No hi deus tenir res que veure perquè ja l'hi hauràs vist tot, oi?

B. Orrango

Conte prestat del número passat:

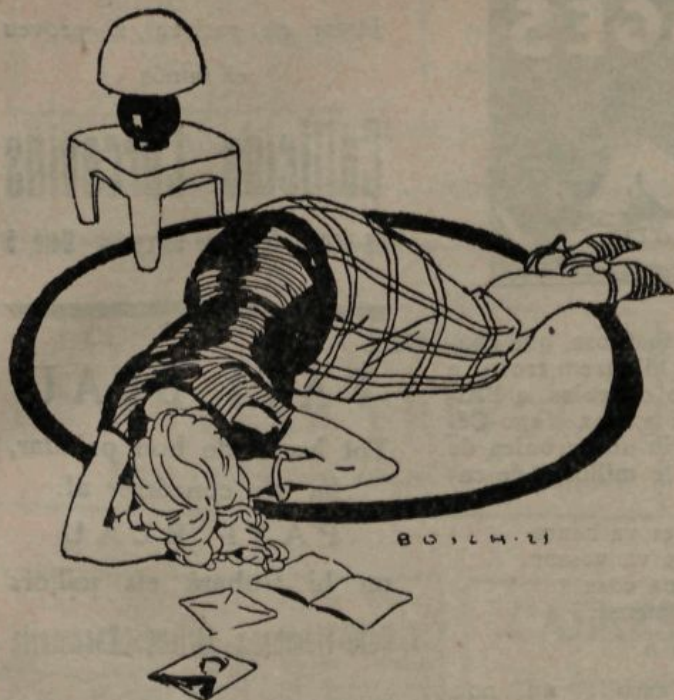
ANAR PER LLANA...

l'any nou, etc. L'Enriquet, per a donar una mostra ben palpable del ben educat que està, va començar a posar-se els dits al nas.

—Maco — li va dir una senyora que estava de visita —, no et fiquis el dit al nas, que és una porqueria.

I el bordegàs, amb tota la barra, va respondre: —I vosté, què no se li ficava quan era jove?

Sis Tellet

—Estic desesperada! En Lluís m'enganya amb dos i jo no més l'enganyo amb un!

LA VIUDA ALEGRE

No era la d'en Franz Lehar, però s'hi assemblava. Tenia una filla de vint-i-dos anys i anava tan extremada, que a voltes semblaven germanes. No diré que mare i filla es prenguessin els xicots, però sí que he de reconèixer que, a voltes, se'ls canviaven.

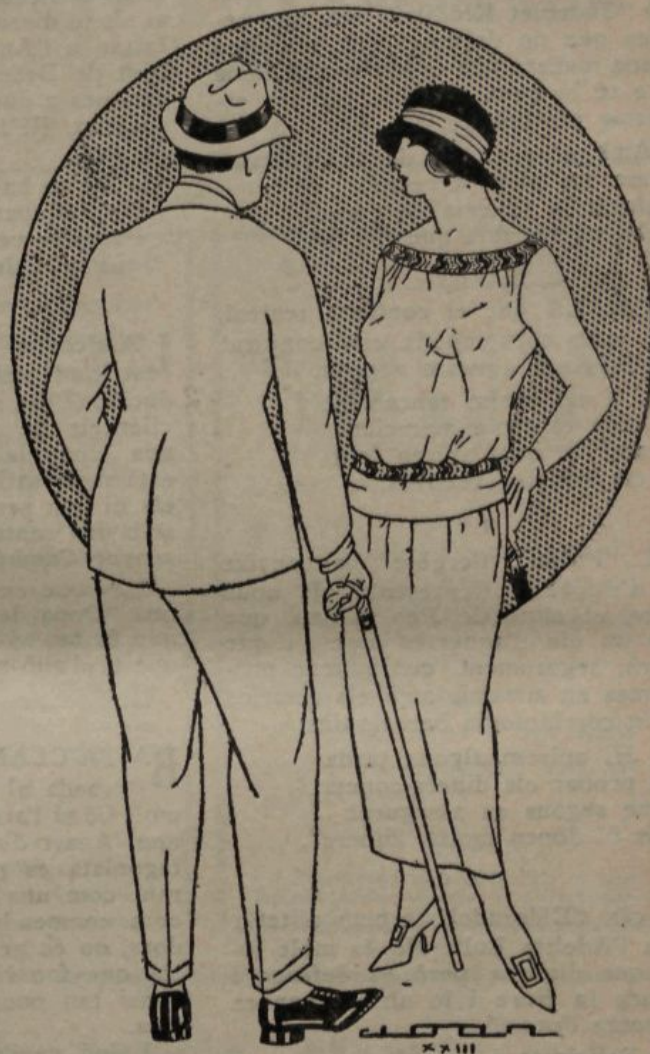
Un cop, que la filla va trobar un noi que era bon xic seriós, aquest es va queixar de la lleugeresa de temperament de la seva futura sogra.

—Francament — va dir — ta mare, fa unes coses que pel dir de la gent, no estan gens bé...

I la noia, que volia que la família quedés bé, va apressurar-se a respondre:

—Això no admeto que ho diguis, Albert. La mamà és tan pura com jo.

Van Tresca

—Noia, si vols que et sigui franc, les dones ja no em diuen res.

—Comprat un flasco d'EROTYL, i ja veuràs com la cosa variarà.

UN DESVERGONYIT

EL noi de la meva portera és la criatura més desvergonyida i més mal criada que he conegut en aquest món de mones. Contesta de qualsevol manera, no respecta a ningú, és sempre l'últim al col·legi... En fi, una desgràcia.

L'altre diumenge, sa mare, que té uns parents a la Bordeta, va deixar el quiosc confiat a una neboda seva i se'n va anar a veure com els hi havien provat les festes. L'Enriquet — que així es diu aquesta mena de "niño prodigio" — l'acompanyava.

Arribaren allà. Salutacions, felicitacions per a

Erotyl: és el producte magnificament la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

A cân "Olympia" han debutat els "Chocolat Kiddies". Són uns negres que no deixen i que treballen d'una manera que fa honor a la fama que té la gent del color de les esqueles mortuòries.

Amb el qual els de l'"Olympia" tenen uns plens a vessar, malgrat la "cuesta de enero" i el fred terrible que fa.

o o o

SEMBLA que el conflicte teatral, tants cops repetit, està conjurat almenys per aquesta vegada.

I no tenim tancament com es tenia anunciat amb lo qual aniran fent els artistes teatrals.

o o o

EL "Folies Bergère" ha canviat d'empresa. Representa als nous amos el simpàtic Pep Arnau, que sap un niu d'aquestes coses, i que sabrà, segurament, conjuminar programes en harmonia amb els desitjos de la corridologia barcelonina.

Hi anirem alguna tarda a provar els diners-concert que segons en asseguren els hi donen molts "dinners".

o o o

A cân "Eldorado" tornem a tenir a l'Adelita Lulú. No és molt jove, que diguem, però es defensa i encara fa riure i lo altre, quan es presenta l'ocasió.

Felicitats i que duri, Adelita, et desitjem, per a que es confirmi el ditxo: "Qui dies passa, anys empeny."

o o o

EL senyor Corzana, que és un "hacha", com diuen els madrilenys, en aquestes coses de la mandanga noctambulesca, ha començat a arreglar l'"Edén", de cara als balls de disfresses.

La festa "matinal" que va haver-hi dissabte, de la una per amunt, va

ésser una cosa tan fastuosa, que quasi els hi direm que hi vàrem trobar a faltar a l'Apolonio d'Arolas, a l'Albert de Despujol i a n'en Yago-César, per a que fessin una crònica de societat. Hi havia lo milloret de cada casa.

Es va ballar i es va beure i el xampanya es va vessar i fins es vessà una cosa que no volem nomenar.

o o o

L'Amichatis ha assolit un nou triomf amb la seva darrera producció: "La dona de la vida". La clientela de l'"Espanyol", que és una clientela d'allò més trempada, està molt satisfeta del nou plat que els hi han servit i acudeix cada nit amb una santa continuïtat digna del senyor Cambó i Batlle.

I és que ens ha fet l'Amichatis una "Dona de la vida" que és tan viva i tan real que té d'allò més "salida".

o o o

BA-TA-CLAN", la darrera obra estrenada al "Barcelona", estaria molt bé si l'argument fos un xic més nou. Apart d'això, i de que la protagonista es passa tota l'obra plorant com una Magdalena, cosa que, com compendran els nostres llegidors, no és gens divertit, conté xistosos que fan riure molt, perquè són quasi tan poca-soltes com els nostres.

I sinó, vegi's la mostra:

Hi surt una domadora que ha domat un gall d'indi. Els espectadors del circ on treballa, l'abandonen. I la pobra xicota s'exclama i diu:

"—Antes de domar este pavo, domé una ternera. Y, miren qué cosa màs extraña: me parece que les gustaba màs la ternera que el pavo."

I encara hi hauran badocs que diran són molt dolents els xistosos d'estar per casa que a LA TUIES publiquem...

L'Afarta Pobres

UAB
ULLS DE POLL

Jamai en patireu, si proveu el famós

Callicida Cercavins

De venda: Farmàcia Cercavins, Maló, 5

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Caté-Fiambres Mariscs - Xarçuteria

SASTRERIA

L'ESTISORA

Gran xic i elegància

Casa de confiança

— Preus mòdics —

SALMERON, 69

EL SOTANO

Ronda de Sant Pau, 4

Bar - Xarçuteria - Mariscs

El millor servei en restaurant de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Preu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques =Sense rival=

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

No veu a badar...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons; Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Faradur

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i

centres d'específics

BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el setè número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

En el clavo y en la herradura

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 cèntims

TONI

—Senyoret: aquesta tarda vui sortir.
—Qui et pot dir que no, si ho saps demanar tan ben demanat?